

me itaque cum Tibi, Vir Clariss., tum Eruditis omnibus operam facturum
 putavi si eadem ad Te illico, in censum magnæ Collectionis Rerum Italic. re-
 ferenda transmitterem. Desumpta hæc dicuntur ex Volumine *Capitularium, & Con-*
ciliorum Gallicanorum apud Sanctissimum Dominum Nostrum; sed valde dolendum,
 quod non integra Scriptor inde produxerit; post relatos enim viginti titulos re-
 tum, quæ in Ticinensi hoc Conventu statuta fuere, subdit: *Habentur hæc Capi-*
tula integra, & proluxa in ipso Exemplari, sed propter festinationem, Ego Fontana con-
traxi. Emendandæ illius calami culpæ nihil intentatum reliqui; Egi siquidem
 cum Amicis per Epistolas Romæ, ut Vaticana primùm Bibliotheca consulere-
 tur, num pretiosa hæc antiquitatis supellex eidem obrigisset; verùm ab ipsis
 accepi, inanem fuisse Illustris. ac Reverendis. Majellæ Custodis laborem; cum
 jamdiu à pluribus ætatibus in more positum sit, ut ex literariis Summorum
 Pontificum spoliis nihil in Vaticanam inferatur, sed in hæreditatis partem illa
 quoque familiæ Gentilibus cedant. Conversa inde est sollicitudo ad erudita
 Principum Romanorum serinia exploranda, sed undique incassum cura & pre-
 ces rediere; quis enim divinare possit, quæ illius, insignis alioquin voluminis
 fortuna fuerit? Contuli me itaque ad Labbeum, & Balutium, ut intelligerem,
 an contracta à Fontana rerum series editis Synodi Pontigonensis, *Capitulis* res-
 ponderet, atque eadem illa esse prorsus invèni; nisi quod nonnulla præpostero
 ordine in manuscriptis titulis designantur ac vulgatus textus exponat; quæque
 hic quindecim tantum numeris comprehendit, illi in viginti sejunxerint. Quo-
 circa satis superque pensatam hujusmodi jacturam crediderim, cum peti possit
 ex editis, quod Codicis nostri expleat lacunam; atque ita invidente licet nobis
 primævum volumen injuria temporum, integrum adhuc Concilium hoc dari.
 Sed posces fortasse Vir Præclarissime. Quis hic Fontana, vindicata è tene-
 bris antiquæ hujus memoriæ gratiâ posteris commendandus? Non is certè ve-
 nalis tantummodo, aut rudis Exscriptor fuit, cum inspersæ non raro eruditis
 notis memoratæ Johannis VIII. Epistolæ hominem profert in superiorum æta-
 tum recondita historia eximie versatum. Præterea ex eodem Codice aperte
 colligitur, insudasse illum eruendis undique antiquis monumentis, ut Carolo
 Sigonio Italici Regni historiam texenti suppetias ferret; quinimmo ad eundem
 dirigit adnotationes aliquas suas, quibus illustrari possent aut etiam castigari
 nonnulla, quæ ille jam scripserat. Propterea affirmare non dubitaverim illum
 eundem hunc esse, cujus gratam mentionem Sigonius inseruit indici Auctorum,
 quorum studio, aut scriptis in Regno Italico describendo se profecisse testatur;
 inter postremos enim recensetur *Johannes Baptista Fontana Mediolanensis, qui nuper*
magno historiarum detrimento est mortuus. Decessisse illum immatura abreptum mor-
 te, utpote annos tantummodo triginta tres natum, dolens scribit Philippus Pi-
 cinellus in Athenæo Literatorum Mediolanensium; ubi etiam plura de nobili
 illius familia, summa doctrinæ opinione; ac libris tum editis, tum manuscriptis,
 ad æternam tanti Viri memoriam literis consignavit.
 Cæterum hujus Synodi Ticinensis, eo prorsus modo, quo in Codice nostro
 describitur, meminit Sigonius *De Regno Italiae ad Annum DCCCLXXVI.* edi-
 tionis Bononiensis Anni MDLXXX. ubi compendiaria narratione quidquid in ea
 gestum est refert, ejusque verba in suis Basilicæ Ambrosianæ monumentis re-
 cudit Puricellus ad annum eundem; nec dubium est, quin à memorato Fontana
 Romæ tunc degente historicam hanc lucem Sigonius acceperit. Nunc Synodum
 ipsam producimus, quæ quantum illustrandæ antiquitati, atque Italicæ gloriæ
 promovendæ conferat, nemo digniùs æstimaverit, quam Tu, qui vasto labore
 erudita omnia rudera evolvens, tantam eidem lucem affundis. Etsi enim Scrip-
 tores ferme omnes Mediolanenses à Gregorio Magno Pontifice Maximo splen-
 didum illud Privilegium trahant, quo Archiepiscopus noster donatus dicitur
 jure eligendi Italici Regis post decimum quartum à Prædecessoris obitu diem;
 quique modestius rem agunt, Carolum Magnum insignis hujus muneris Aucto-
 rum temporum refert historia. Primum hoc exemplum est, in quo tutum
 figat pedem, venditati antiqui juris eximium decus; sive enim Lodovico II. Im-
 peratore sine liberis decedente, sese tandem in libertatem, tot tristibus bello-
 rum eventibus antea concussam, assertos putarent Italici Optimates; sive op-
 portuna arrepta occasione dissidii inter defuncti Augusti consanguineos antiquum
 aliquod jus prætenderent, aut novum condere meditarentur, certum est ab hac
 Caroli Calvi inauguratione tantum roboris accessisse auctoritati Mediolanensium